

Załącznik do uchwały nr 1548/2019
Zarządu Województwa
Zachodniopomorskiego
z dnia 27 sierpnia 2019 r.

MPS INTERNATIONAL Sp. z o.o.
ul. Bohaterów Warszawy 30
75-211 Koszalin

WWRPO.VIII.3162.9.2011.ESt

DECYZJA
Nr WWRPO/14/W/2019

podjęta w dniu 27 sierpnia 2019 r. przez Zarząd Województwa Zachodniopomorskiego
w osobach:

Olgięrd Geblewicz - Marszałek Województwa Zachodniopomorskiego,
Jarosław Rzepa - Wicemarszałek Województwa Zachodniopomorskiego,
Tomasz Sobieraj - Wicemarszałek Województwa Zachodniopomorskiego,
Stanisław Wziątek - Członek Zarządu Województwa Zachodniopomorskiego,
Janusz Gromek - Członek Zarządu Województwa Zachodniopomorskiego.

Na podstawie art. 25 pkt 1, art. 26 ust. 1 pkt 15 ustawy z dnia 06 grudnia 2006 r. o zasadach prowadzenia polityki rozwoju (Dz. U. z 2019 r. poz. 1295 tekst jednolity), art. 211 ust. 1 pkt 3 ustawy z dnia 30 czerwca 2005 r. o finansach publicznych (Dz. U. z 2005 r. Nr 249, poz. 2104 ze zm.) w zw. z art. 113 ust. 1 ustawy z dnia 27 sierpnia 2009 r. Przepisy wprowadzające ustawę o finansach publicznych (Dz. U. z 2009 r. nr 157, poz. 1241 ze zm.), art. 41 ust. 2 pkt 4 i art. 46 ust. 2 a ustawy z dnia 05 czerwca 1998 r. o samorządzie województwa (Dz. U. z 2019 r. poz. 512 tekst jednolity) oraz art. 105 § 1 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. Kodeks postępowania administracyjnego (Dz. U. z 2019 r. poz. 2096 tekst jednolity ze zm.)

umarza

w całości postępowanie administracyjne wszczęte z urzędu wobec Beneficjenta – MPS INTERNATIONAL Sp. z o.o. (uprzednio: MPS INTERNATIONAL LTD. Sp. z o.o.) z siedzibą przy ul. Bohaterów Warszawy 30 w Koszalinie – w przedmiocie zwrotu środków otrzymanych w ramach umowy o dofinansowanie nr UDA-RPZP.01.01.02-32-130/08-00 z dnia 19 maja 2009 r. na realizację projektu pn. „Wzrost konkurencyjności Spółki MPS poprzez wprowadzenie kolejnego etapu zmian procesu produkcji kosmetyków wysokiej lepkości, w tym poszerzenia asortymentu o kosmetykę białą” w łącznej wysokości 1 214 650,47 zł wraz z odsetkami liczonymi jak dla zaległości podatkowych.

Uzasadnienie

W dniu 18 września 2008 r. MPS INTERNATIONAL LTD. Sp. z o.o. z siedzibą przy ul. Bohaterów Warszawy 30 w Koszalinie, w odpowiedzi na ogłoszony przez Zarząd Województwa Zachodniopomorskiego pełniący na podstawie art. 25 pkt 1 ustawy z dnia 06 grudnia 2006 r. o zasadach prowadzenia polityki rozwoju (Dz. U. z 2019 r. poz. 1295 tekst jednolity, zwanej dalej: uzppr) rolę Instytucji Zarządzającej Regionalnym Programem Operacyjnym Województwa Zachodniopomorskiego na lata 2007 – 2013 (zwanej dalej: IZ RPO WZ) konkurs nr RPOWZ/1.1.2/2008/2 Oś priorytetowa 1 „Gospodarka – Innowacje – Technologie”, Działanie 1.1 „Wzrost konkurencyjności przedsiębiorstw poprzez innowacyjne inwestycje”, Poddziałanie 1.1.2 „Inwestycje w małe i średnie przedsiębiorstwa”, złożył wniosek o dofinansowanie projektu pn. „Wzrost konkurencyjności Spółki MPS poprzez wprowadzenie kolejnego etapu zmian procesu produkcji kosmetyków wysokiej lepkości, w tym poszerzenia asortymentu o kosmetykę białą”, któremu nadano nr RPOWZ/1.1.2/2008/130/K.

W ramach projektu przedstawionego do dofinansowania Beneficjent zakładał wdrożenie kolejnego (3) etapu zasadniczych zmian procesu produkcji kosmetyków wysokiej lepkości, w tym poszerzenia asortymentu o nowe produkty w postaci kosmetyki białej. Poczynione przez Beneficjenta plany obejmowały m.in. przebudowę części magazynu komponentów na magazyn wyrobów gotowych, przebudowę części magazynu komponentów na halę produkcyjną, przebudowę powierzchni odkładczej magazynu na halę produkcyjną, przebudowę magazynu wyrobów gotowych pod nowoczesny system regałowy oraz zakup maszyn, urządzeń i wartości niematerialnych i prawnych.

Zgodnie z zaleceniami Przewodnika dla Wnioskodawców Regionalnego Programu Operacyjnego Województwa Zachodniopomorskiego na lata 2007-2013 Ocena oddziaływania na środowisko (zwanego dalej: Przewodnikiem), który określa sposób postępowania podczas przygotowywania dokumentacji aplikacyjnej dotyczącej ochrony środowiska (załącznik nr 1 do Wytycznych dla Wnioskodawców obowiązujących dla konkursu nr RPOWZ/1.1.2/2008/2, zwanych dalej: Wytycznymi), Wnioskodawcy przygotowując dokumentację aplikacyjną w ramach w/w konkursu byli zobowiązani do weryfikacji, czy planowane przedsięwzięcie:

- znajduje się w I czy w II aneksie do Dyrektywy Rady 85/337/EWG z dnia 27 czerwca 1985 r. w sprawie oceny skutków wywieranych przez niektóre przedsięwzięcia publiczne i prywatne na środowisko naturalne (zwanej dalej: Dyrektywą Rady 85/337/EWG) (następnie: dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2011/92/UE z dnia 13 grudnia 2011 r. w sprawie oceny skutków niektórych publicznych i prywatnych przedsięwzięć dla środowiska (Dz.U.UE.L.2012.26.1 ze zm.)) lub nie jest w tej dyrektywie wymieniony,
- znajduje się w grupie I przedsięwzięć według prawa polskiego (tj. jest wymienione w § 2 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 09 listopada 2004 r. w sprawie określenia rodzajów przedsięwzięć mogących znacząco oddziaływać na środowisko oraz szczegółowych uwarunkowań związanych z kwalifikowaniem przedsięwzięcia do sporządzenia raportu o oddziaływaniu na środowisko (Dz. U. z 2004 r. Nr 257, poz. 2573 ze zm., zwane dalej: rozporządzeniem RM z dnia 09 listopada 2004 r.; należy zaznaczyć, iż akt został uchylony z dniem 15 listopada 2010 r. tym niemniej był obowiązującym na moment przygotowywania przez Wnioskodawcę dokumentacji aplikacyjnej),
- znajduje się w II grupie przedsięwzięć (jest wymienione w § 3 rozporządzenia RM z dnia 09 listopada 2004 r.),
- znajduje się poza w/w rozporządzeniem, ale jest wymienione w aneksie II do Dyrektywy Rady 85/337/EWG (tzw. przedsięwzięcie podprogowe),
- oddziałuje na obszar Natura 2000/potencjalny obszar Natura 2000, czyli znajduje się w grupie III.

Ponadto zgodnie z w/w Przewodnikiem, przedsięwzięcia niezaliczane do żadnej z w/w grup nazwane zostały jako należące do grupy IV.

Podmioty aplikujące o dofinansowanie miały obowiązek określić, do której z w/w grup kwalifikuje się planowane przez nich przedsięwzięcie. Z uwagi na przynależność do danej grupy, Wnioskodawcy byli zobowiązani do przedstawienia dodatkowych dokumentów, m.in. związanych z procedurą oceny oddziaływania na środowisko, w tym decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach zgody na realizację przedsięwzięcia.

We wniosku o dofinansowanie nr RPOWZ/1.1.2/2008/130/K mając na uwadze zapisy w/w Przewodnika, MPS INTERNATIONAL LTD. Sp. z o.o. wskazała, iż dla planowanej inwestycji nie przeprowadzono postępowania w sprawie oddziaływania na środowisko naturalne (pkt A.14 wniosku o

dofinansowanie). Powyższe uzasadniono (pkt A.14.1. wniosku o dofinansowanie) tym, iż zakres inwestycji objętej wnioskiem:

- nie znajduje się w I ani w II aneksie do Dyrektywy Rady 85/337/EWG,
- nie znajduje się w grupie I przedsięwzięć wg prawa polskiego (nie jest wymienione w § 2 rozporządzenia RM z dnia 09 listopada 2004 r.),
- nie znajduje się w II grupie przedsięwzięć (nie jest wymienione w § 3 rozporządzenia RM z dnia 09 listopada 2004 r.),
- nie jest przedsięwzięciem podprogowym.

Dodatkowo Spółka wskazała, iż zidentyfikowano brak oddziaływania na obszary Natura 2000, co kwalifikuje inwestycję do grupy IV przedsięwzięć z punktu widzenia oddziaływania na środowisko naturalne.

Tym samym z uwagi na fakt, iż Spółka we wniosku o dofinansowanie projektu zaliczyła planowane przedsięwzięcie do grupy IV, nie przedstawiła żadnych dokumentów związanych z procedurą oceny oddziaływania na środowisko.

Po przeprowadzeniu przez IZ RPO WZ oceny formalnej złożonego przez Spółkę wniosku aplikacyjnego w ramach konkursu RPOWZ/1.1.2/2008/2, a następnie dokonaniu oceny środowiskowej, ekonomicznej – finansowej i merytorycznej – technicznej projektu przez Komisję Oceniającą Projekty, uchwałą Zarządu Województwa Zachodniopomorskiego nr 254/09, z dnia 03 marca 2009 r. Wnioskodawcy przyznano dofinansowanie na realizację projektu pn. „Wzrost konkurencyjności Spółki MPS poprzez wprowadzenie kolejnego etapu zmian procesu produkcji kosmetyków wysokiej lepkości, w tym poszerzenia asortymentu o kosmetykę białą” w łącznej wysokości 2 000 000,00 zł ze środków Europejskiego Funduszu Rozwoju Regionalnego (zwanego dalej: EFRR) oraz ze środków budżetu państwa.

W konsekwencji powyższego w dniu 19 maja 2009 r. Beneficjent zawarł z Województwem Zachodniopomorskim reprezentowanym przez Zarząd Województwa Zachodniopomorskiego, pełniącym rolę IZ RPO WZ, umowę o dofinansowanie nr UDA-RPZP.01.01.02-32-130/08-00 na realizację ww. projektu. Dodatkowo pomiędzy Beneficjentem a IZ RPO WZ został zawarty aneks do umowy nr UDA-RPZP.01.01.02-32-130/08-01 z dnia 04 listopada 2009 r.

W trakcie realizacji przez Beneficjenta w/w projektu IZ RPO WZ powzięła wątpliwości, co do prawidłowości zakwalifikowania przez Beneficjenta, na etapie wnioskowania o dofinansowanie, planowanego przedsięwzięcia do grupy IV. Po dokonaniu szczegółowej weryfikacji IZ RPO WZ, mając na uwadze, iż dotyczyło ono instalacji do wytwarzania produktów użytkowych przez mieszanie, emulgowanie lub konfekcjonowanie chemicznych półproduktów lub produktów podstawowych, uznała, że należało je zaliczyć do grupy II, a więc przedsięwzięć wymagających uzyskania decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach zgody na realizację przedsięwzięcia. Mając na uwadze powyższe IZ RPO WZ stwierdziła, iż powinnością Spółki przed rozpoczęciem realizacji przedsięwzięcia było uzyskanie decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach zgody na realizację przedsięwzięcia. IZ RPO WZ miała przy tym na uwadze treść art. 46 ust. 1 pkt. 1 ustawy z dnia 27 kwietnia 2001 r. Prawo ochrony środowiska (Dz. U. z 2008 r. nr 25 poz. 150 ze zm., zwanej dalej: upoś), zgodnie z którym realizacja planowanego przedsięwzięcia mogącego znacząco oddziaływać na środowisko, jest dopuszczalna wyłącznie po uzyskaniu decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach zgody na realizację przedsięwzięcia. Tym samym organ uznał, iż Beneficjent poprzez brak uzyskania ww. decyzji, realizował przedsięwzięcie bezprawnie, bowiem nie zostały spełnione wymogi wskazane w upoś.

Z uwagi na fakt wystąpienia, zdaniem organu, przesłanek do rozwiązania z Beneficjentem umowy o dofinansowanie określonych w § 18 ust. 1 pkt 2 umowy o dofinansowanie, zgodnie z którym IZ RPO WZ może rozwiązać umowę o dofinansowanie bez wypowiedzenia jeżeli Beneficjent zaprzestał realizacji projektu lub realizuje go w sposób niezgodny z umową, przepisami prawa lub procedurami właściwymi dla Programu, uchwałą nr 1144/11 z dnia 19 lipca 2011 r., Zarząd Województwa Zachodniopomorskiego zdecydował o rozwiązaniu umowy o dofinansowanie nr UDA-RPZP.01.01.02-32-130/08-00 na realizację projektu pn. „Wzrost konkurencyjności Spółki MPS poprzez wprowadzenie kolejnego etapu zmian procesu produkcji kosmetyków wysokiej lepkości, w tym poszerzenia asortymentu o kosmetykę białą”.

Jednocześnie z uwagi na fakt, iż środki otrzymane na podstawie umowy o dofinansowanie nr UDA-RPZP.01.01.02-32-130/08-00 zostały, w ocenie organu, pobrane przez Beneficjenta nienależnie, IZ RPO WZ pismem z dnia 04 sierpnia 2011 r., informując Beneficjenta o podjęciu przez Zarząd Województwa Zachodniopomorskiego decyzji o rozwiązaniu umowy o dofinansowanie projektu, wezwała go do zwrotu środków w łącznej kwocie 1 214 650,47 zł wraz z odsetkami liczonymi jak dla zaległości podatkowych, w terminie 14 dni od dnia otrzymania pisma.

Z uwagi na bezskuteczny upływ terminu wskazanego w w/w wezwaniu z dniem 23 sierpnia 2011 r. wobec Beneficjenta wszczęte zostało z urzędu postępowanie administracyjne w przedmiocie zwrotu środków otrzymanych w ramach umowy o dofinansowanie nr UDA-RPZP.01.01.02-32-130/08-00.

Po przeprowadzeniu postępowania administracyjnego, mając na uwadze całość zgromadzonego materiału dowodowego w sprawie, w dniu 25 listopada 2011 r. Zarząd Województwa Zachodniopomorskiego, podtrzymując dotychczasowe ustalenia IZ RPO WZ, podjął decyzję administracyjną nr 5/W/2011 zobowiązującą Spółkę do zwrotu całości dofinansowania, tj. kwoty 1 214 650,47 zł wraz z odsetkami liczonymi jak dla zaległości podatkowych.

Beneficjent nie zgadzając się z w/w rozstrzygnięciem, pismem z dnia 16 grudnia 2011 r. zwrócił się do IZ RPO WZ z wnioskiem o ponowne rozpatrzenie sprawy. Nadto należy wskazać, iż w dniach 15 grudnia 2011 r. i 28 grudnia 2011 r. Beneficjent zwrócił w całości wymagane środki wraz z odsetkami liczonymi jak dla zaległości podatkowych, jednocześnie zastrzegając możliwość dochodzenia ich zwrotu.

Po przeprowadzeniu postępowania administracyjnego w przedmiocie ponownego rozpatrzenia sprawy, Zarząd Województwa Zachodniopomorskiego w dniu 17 lutego 2012 r. podjął decyzję administracyjną nr 9/W/2012, utrzymującą w całości w mocy decyzję administracyjną Zarząd Województwa Zachodniopomorskiego nr 5/W/2011 z dnia 25 listopada 2011 r.

Pismem z dnia 21 marca 2012 r. Beneficjent wniósł za pośrednictwem Zarządu Województwa Zachodniopomorskiego, do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego (zwanego dalej: WSA) w Szczecinie skargę na decyzję Zarządu Województwa Zachodniopomorskiego nr 9/W/2012 z dnia 17 lutego 2012 r. załączając do skargi decyzję o środowiskowych uwarunkowaniach. Po rozpatrzeniu skargi Beneficjenta, WSA w Szczecinie wyrokiem z dnia ...r. (sygn. akt...), skargę oddalił. Uznał, że zasadnie w zaskarżonej decyzji stwierdzono, iż wobec faktu, że pierwsza transza dotacji została wypłacona Spółce przed dniem 01 stycznia 2010 r., w podstawie prawnej decyzji obok przepisów art. 207 ustawy z dnia 27 sierpnia 2009 r. o finansach publicznych (Dz. U. Nr 157, poz. 1240 ze zm., zwanej dalej: ufp z 2009 r.) zostały prawidłowo wskazane także odpowiednie przepisy art. 211 ustawy z dnia 30 czerwca 2005 r. o finansach publicznych (Dz. U. Nr 249, poz. 2104 ze zm., zwanej dalej: ufp z 2005 r.). W ocenie Sądu, użyte – w art. 113 ust. 1 ustawy z dnia 27 sierpnia 2009 r. Przepisy wprowadzające ustawę o finansach publicznych (Dz.U. z 2009 r. Nr 157, poz. 1241 ze zm., zwanej dalej: pwufp), który stanowi, iż dotacje udzielone przed dniem wejścia w życie ustawy, o której mowa w art. 1 (tj. przed dniem 01 stycznia 2010 r.) podlegają zwrotowi na podstawie przepisów dotychczasowych – określenie „dotacje udzielone przed dniem wejścia w życie ustawy” należy bowiem rozumieć w ten sposób, że dotyczą one dotacji (lub ich części) już przekazanych Beneficjentowi przed dniem 01 stycznia 2010 r., a nie dotacji „udzielonych na podstawie umowy zawartej przed wejściem w życie ustawy”, bądź dotacji „przyznanych przed dniem wejścia w życie ustawy”. Przepis dotyczący zwrotu dotacji „udzielonych” przed dniem 01 stycznia 2010 r. odnosi się do dotacji wypłaconych już Beneficjentowi, a nie do dotacji jedynie przyznanych w tym okresie. Kwestia ta, według Sądu, nie miała jednak istotnego znaczenia dla rozstrzygnięcia sprawy, wobec zbieżnego stanu prawnego sprzed 01 stycznia 2010 r. i po tej dacie. Z tych też powodów Sąd nie stwierdził – podnoszonego przez Skarżącą – błędnego ustalenia odsetek w decyzji orzekającej o zwrocie dofinansowania. W wyroku wskazano, iż ustawodawca nie uzależnił obowiązku zwrotu pobranego dofinansowania od ewentualnego zawinienia Beneficjenta czy zaniedbania organu w postępowaniu konkursowym. Z tych powodów Sąd nie znalazł podstaw do uwzględnienia zarzutów Spółki, że decyzja o zwrocie dofinansowania narusza zasadę zaufania do Państwa i jego organów, stwierdził przy tym, że nie można uznać ażeby błąd organu – przez niedostrzeżenie niespełnienia warunków przez Wnioskodawcę – usankcjonował taki brak. Również dlatego Sąd nie podzielił zarzutów skargi, że takie działanie organu narusza pewność obrotu prawnego. W ocenie Sądu w przypadku Zarządu Województwa działającego jako Instytucja Zarządzająca, w razie złożenia wniosku o ponowne rozpatrzenie sprawy, nie ma możliwości zastosowania przepisów art. 27 § 1 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. Kodeks postępowania administracyjnego (Dz. U. z 2018 r. poz. 2096 tekst jednolity ze zm., zwanego dalej: kpa) w zw. z art. 24 § 1 pkt 5 kpa. Ponadto Sąd wskazał, iż przy ustalaniu i nakładaniu korekt finansowych organ obowiązany jest ustalić, czy doszło do nieprawidłowości, taka zależność nie istnieje zaś w przypadku wydawania decyzji o zwrocie dofinansowania, która nie będzie stanowiła korekty finansowej.

Z uwagi na powyższe Beneficjent złożył od w/w wyroku skargę kasacyjną do Naczelnego Sądu Administracyjnego (zwanego dalej: NSA). Po rozpoznaniu skargi kasacyjnej, NSA wyrokiem z dnia ... r. (sygn. akt...) uchylił zaskarżony wyrok WSA w Szczecinie z dnia 18 października 2012 r. i przekazał sprawę do ponownego rozpoznania WSA w Szczecinie. NSA potwierdził, iż w rozpatrywanej sprawie nie powinna mieć zastosowania instytucja wyłączenia członków zarządu przy rozpatrywaniu sprawy wywołanej wnioskiem o ponowne rozpoznanie sprawy.

Jednocześnie, wbrew stanowisku Sądu I instancji, wskazał, iż udzielenie dotacji należy wiązać z datą jej przyznania (zawarcia umowy) nie zaś z datą przyznania (wyłaty) dotacji. Według NSA nie do zaakceptowania jest sytuacja, w której w stosunku do jednego Beneficjenta, na podstawie tych samych okoliczności faktycznych – dotyczących zdarzeń z tego samego okresu – wydawana byłaby jedna decyzja o zwrocie środków, na podstawie dwóch reżimów prawnych. Sąd podkreślił, że regulacje dotyczące zwrotu środków, zawarte w obu ustawach tj. ufp z 2005 r. i 2009 r., nie są w pełni tożsame i dla potrzeb np. liczenia odsetek nie jest to bez znaczenia. Ponadto, zdaniem NSA, ta sama okoliczność faktyczna nie może stanowić o zaistnieniu równocześnie dwóch przesłanek zwrotu środków, tj. wykorzystania środków z naruszeniem procedur i ich nienależnego pobrania. Ponadto wskazano, że nienależne pobranie środków może być konsekwencją nieprawidłowości nie tylko po stronie Beneficjenta. Do tych nieprawidłowości mogą się przyczynić instytucje przyznające środki. W każdej sytuacji niezależnie od przyczyn wystąpienia nieprawidłowości należy orzec o zwrocie. NSA za uzasadniony uznał główny zarzut skargi kasacyjnej co do tego, że dla wydania decyzji o zwrocie dofinansowania należy stwierdzić nieprawidłowość. Za błędny uznano wcześniejszy pogląd WSA, że tylko przy ustaleniu i nakładaniu korekt finansowych organ obowiązany jest ustalić czy doszło do nieprawidłowości, a nie istnieje taka zależność w przypadku wydawania decyzji o zwrocie dofinansowania.

WSA w Szczecinie po ponownym rozpoznaniu sprawy, wyrokiem z dnia ...r. (sygn. akt...) uchylił decyzję administracyjną Zarządu Województwa Zachodniopomorskiego nr 9/W/2012 z dnia 17 lutego 2012 r. i poprzedzającą ją decyzję administracyjną Zarządu Województwa Zachodniopomorskiego nr 5/W/2011 z dnia 25 listopada 2011 r. wskazując, iż IZ RPO WZ ponownie rozpoznając sprawę winna dokonać oceny co do podstawy zwrotu dofinansowania z uwzględnieniem uwag co do sposobu liczenia odsetek, a następnie rozstrzygnąć sprawę co do jej meritum, uwzględniając przy tym również pozostałe rozważania wskazane przez NSA, w tym dotyczące zależności decyzji w przedmiocie zwrotu od stwierdzenia nieprawidłowości zdefiniowanej w prawie unijnym oraz faktu, iż w niniejszej sprawie ta sama okoliczność faktyczna nie może stanowić o zaistnieniu równocześnie dwóch przesłanek zwrotu środków.

W dniu 28 listopada 2014 r. do IZ RPO WZ wpłynął odpis w/w wyroku WSA w Szczecinie oraz akta administracyjne. A zatem IZ RPO WZ podjęła czynności mające na celu przeprowadzenie postępowania administracyjnego i wydanie decyzji administracyjnej w sprawie.

Mając na uwadze zalecenia wskazane w w/w wyroku, w toku prowadzonego postępowania administracyjnego IZ RPO WZ przeanalizowała ponownie całokształt materiału zgromadzonego w sprawie, w rezultacie wydając dnia 23 lutego 2015 r. decyzję nr WWRPO/9/W/2015 orzekającą od Beneficjenta zwrot środków otrzymanych w ramach Regionalnego Programu Operacyjnego Województwa Zachodniopomorskiego na lata 2007 – 2013 (zwanego dalej: RPO WZ) na podstawie umowy o dofinansowanie nr UDA-RPZP.01.01.02-32-130/08-00 na realizację projektu pn. „Wzrost konkurencyjności Spółki MPS poprzez wprowadzenie kolejnego etapu zmian procesu produkcji kosmetyków wysokiej lepkości, w tym poszerzenia asortymentu o kosmetykę białą” w łącznej kwocie należności głównej 1 214 650,47 zł wraz z odsetkami liczonymi jak dla zaległości podatkowych, ze wskazaniem nowego terminu, od którego należy liczyć odsetki od należności w części dotyczącej budżetu państwa. W dniu 24 marca 2015 r. IZ RPO WZ z uwagi na nowy termin naliczania odsetek, dokonała na rzecz Beneficjenta zwrotu nadpłaconych odsetek naliczonych od środków budżetu państwa w kwocie 34 338,00 zł.

Następnie Beneficjent pismem z dnia 09 marca 2015 r. wniósł o ponowne rozpatrzenie sprawy zakończonej decyzją administracyjną Zarządu Województwa Zachodniopomorskiego nr WWRPO/9/W/2015 z dnia 23 lutego 2015 r.

W związku ze złożonym wnioskiem o ponowne rozpatrzenie sprawy, IZ RPO WZ przeprowadziła postępowanie wyjaśniające, które zakończyło się wydaniem dnia 21 stycznia 2016 r. decyzji administracyjnej nr WWRPO/6/W/2016 utrzymującej w całości w mocy decyzję nr WWRPO/9/W/2015 z dnia 23 lutego 2015 r.

Pismem z dnia 01 marca 2016 r. Beneficjent wniósł, za pośrednictwem Zarządu Województwa Zachodniopomorskiego, do WSA w Szczecinie skargę na decyzję Zarządu Województwa Zachodniopomorskiego nr WWRPO/9/W/2015 z dnia 23 lutego 2015 r. Po rozpatrzeniu skargi Beneficjenta, WSA w Szczecinie wyrokiem z dnia ...r. (sygn. akt...), skargę oddalił. Sąd podzielił stanowisko organu, że na etapie wnioskowania o pomoc finansową Spółka winna przedłożyć odpowiednią decyzję środowiskową, gdyż realizowane przez nią przedsięwzięcie winno być zakwalifikowane do grupy II (Spółka błędnie zakwalifikowała je do grupy IV). Badanie uwarunkowań środowiskowych po zakończeniu inwestycji nie jest już możliwe, również uzyskanie decyzji w tym zakresie nie sanuje naruszenia jakie miało miejsce przy złożeniu dokumentacji konkursowej bez w/w decyzji. Nieprawidłowość w niniejszej sprawie polegała na działaniu Spółki, która dokonała błędnej

oceny przedsięwzięcia nie składając do dokumentacji wnioskowej odpowiedniej decyzji środowiskowej. Kwestia winy Strony, zdaniem Sądu, nie ma wpływu na istniejący po stronie organu obowiązek dochodzenia zwrotu wypłaconego dofinansowania. WSA dodał, iż rozstrzygnięcie sądu cywilnego nie determinuje rozstrzygnięcia organu ani sądu administracyjnego w zakresie zwrotu wypłaconego dofinansowania. Stwierdzenie nieprawidłowości przez organ obliguje go do przeprowadzenia postępowania w sprawie zwrotu wypłaconego dofinansowania. Przepisy prawne nie określają terminu do wydania decyzji o zwrocie wypłaconego dofinansowania przez organ, co oznacza, że organ może ją wydać również po upływie terminu przedawnienia. Dochodzenie zwrotu dofinansowania na drodze egzekucji jednak związane jest z przedawnieniem uwzględnianym na zarzut dłużnika. W niniejszej sprawie Spółka w dniach 15 i 28 grudnia 2011 r. jednak zwróciła w całości pobrane środki wraz z odsetkami.

Z uwagi na powyższe Beneficjent złożył od w/w wyroku skargę kasacyjną do NSA. Po rozpoznaniu skargi kasacyjnej, NSA wyrokiem z dnia ...r. (sygn. akt...) uchylił zaskarżony wyrok WSA w Szczecinie z dnia ... r. (sygn. akt...), uchylił zaskarżoną decyzję oraz poprzedzającą ją decyzję nr WWRPO/9/W/2015 z dnia 23 lutego 2015 r. Sąd, powołując się na systemową i celowościową wykładnię art. 46 upoś oraz zasadę działania jednostki w zaufaniu do organów Państwa, uznał, iż w niniejszej sprawie nie doszło do nieprawidłowości w rozumieniu przepisów unijnych, w szczególności nie doszło do rzeczywistej lub potencjalnej szkody w budżecie unijnym. Nie sposób zdaniem NSA uznać, aby środki otrzymane przez Spółkę w ramach umowy o dofinansowanie – zawartej po przeprowadzeniu przez IZ RPO WZ z rezultatem pozytywnym kompleksowej oceny formalnej wniosku aplikacyjnego, oceny środowiskowej, ekonomiczno-finansowej i merytoryczno-technicznej złożonego projektu – zostały pobrane nienależnie lub w nadmiernej wysokości. Sąd zwrócił również uwagę, iż Przewodnik dopuszcza możliwość uzupełnienia złożonej pierwotnie dokumentacji o decyzję o środowiskowych uwarunkowaniach wraz z uzasadnieniem. Ponadto Spółka uzyskała wymaganą dla zadeklarowanego przedsięwzięcia decyzję z dnia 22 lutego 2012 r. dotyczącą braku konieczności wykonywania oceny środowiskowej dla przedmiotowego przedsięwzięcia. NSA za trafne uznał zatem stanowisko Beneficjenta przedstawione w skardze kasacyjnej, że w sytuacji gdyby kontrola ze strony organu została przeprowadzona należycie, wykazując brak w dokumentacji projektu, to byłoby to uchybienie naprawialne, nie powodujące odrzucenia wniosku.

Organ będąc związany wskazanym wyżej wyrokiem, z chwilą zwrotu akt tj. z dniem 10 lipca 2019 r. powziął czynności mające na celu przeprowadzenie postępowania administracyjnego w przedmiocie zwrotu środków, uwzględniając stanowisko wyrażone we wspomnianym wyroku. O powyższym poinformowano Beneficjenta pismem z dnia 17 lipca 2019 r.

Pismem z dnia 05 sierpnia 2019 r. IZ RPO WZ poinformowała Beneficjenta o zamiarze zakończenia postępowania w przedmiotowej sprawie oraz pouczyła o prawach wynikających z art. 10 § 1 kpa.

Dnia 07 sierpnia 2019 r. Beneficjent skorzystał z prawa do zapoznania się z aktami w/w postępowania. W w/w piśmie wskazał, iż nie zgłasza uwag w związku z prowadzonym postępowaniem i wnosi o niezwłoczne wydanie decyzji kończącej postępowanie z uwagi na upływający 30-dniowy termin do dokonania tej czynności. Powyższe powtórzył w piśmie z dnia 08 sierpnia 2019 r. dodając jednocześnie, iż nie zgłasza również żadnych wniosków dowodowych. W ocenie Beneficjenta, z uwagi na treść uzasadnienia wyroku NSA z dnia 10 kwietnia 2019 r. oraz związanie organu oceną prawną dokonaną przez NSA, nie ma podstaw do ewentualnego dalszego prowadzenia sprawy ponad ustawowy 30-dniowy termin.

Następnie ze względu na szczególnie skomplikowany charakter, IZ RPO WZ postanowieniem z dnia 09 sierpnia 2019 r. przedłużyła prowadzone postępowanie administracyjne. Należy wskazać, iż sprawa dotycząca zwrotu przez Beneficjenta przekazanego dofinansowania toczy się od wielu lat i w różnym stanie prawnym. Co więcej wskazana sprawa była niejednokrotnie przedmiotem rozpoznania przed sądami administracyjnymi. Powyższe wpłynęło na obszerność zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego oraz stopień jej skomplikowania, co uzasadnia konieczność wyznaczenia takiego terminu na załatwienie sprawy, w poszanowaniu przepisów prawa, który pozwoli na wydanie przez IZ RPO WZ decyzji administracyjnej biorąc pod uwagę wytyczne NSA wskazane w wyroku z dnia 10 kwietnia 2019 r.

Po ponownej analizie sprawy, organ potwierdził okoliczność, iż Wnioskodawca przygotowując dokumentację aplikacyjną był zobowiązany do weryfikacji czy planowane we wniosku aplikacyjnym przedsięwzięcie znajduje się w I czy w II aneksie do Dyrektywy Rady 85/337/EWG, czy też nie jest w tej dyrektywie wymieniony. W dokumentach aplikacyjnych Spółka zakwalifikowała planowane w ramach projektu przedsięwzięcie do grupy IV, tym samym Spółka nie przedstawiła żadnych dokumentów związanych z procedurą oceny oddziaływania na środowisko.

W ramach wniosku aplikacyjnego przedstawionego do dofinansowania Beneficjent zaplanował unowocześnienie procesu produkcji kosmetyków wysokiej lepkości, w tym poszerzenie zakresu produkcji o nowe produkty, tzw. kosmetyki białe. Poczynione przez Beneficjenta plany obejmowały m.in. przebudowę części magazynu komponentów na magazyn wyrobów gotowych, przebudowę części magazynu komponentów na hale produkcyjną kosmetyków, przebudowę powierzchni odkładczej magazynu na halę produkcyjną kosmetyków, zakup i instalację w nowoutworzonych halach produkcyjnych maszyn służących do produkcji kosmetyków. We wniosku o dofinansowanie Spółka wskazała również, że „przedmiotem działań w ramach wniosku są głównie (...) prace ogólnobudowlane”. Zakres prac budowlanych ujętych w projekcie, określonych we wniosku jako „przebudowa” dotyczył w istocie prac o charakterze konserwacyjno-naprawczym, których efektem będzie uzyskanie odpowiedniego standardu sanitarnego (eksploatacyjnego oraz wizualnego) dotychczasowej powierzchni i kubatury produkcyjno - magazynowej, wymaganego warunkami produkcji kosmetyków. Charakter przedstawionych we wniosku o dofinansowanie zamierzeń, wskazywał iż Beneficjent realizował roboty budowlane, tym samym w projekcie wystąpiło zamierzenie budowlane, o którym mowa w definicji „przedsięwzięcia” zawartej w art. 46 ust. 2 upoś.

Realizowane przez Beneficjenta w ramach projektu przedsięwzięcie dotyczyło instalacji do wytwarzania produktów użytkowych przez mieszanie, emulgowanie lub konfekcjonowanie chemicznych półproduktów lub produktów podstawowych, a zatem wymienione było zarówno w § 3 ust. 1 pkt 1 rozporządzenia RM z dnia 09 listopada 2004 r., jak również w załączniku II pkt 6 lit. a Dyrektywy Rady 85/377/EWG. W związku z faktem, że realizowane przez Spółkę przedsięwzięcie dotyczyło instalacji do wytwarzania produktów użytkowych przez mieszanie, emulgowanie lub konfekcjonowanie chemicznych półproduktów lub produktów podstawowych, należało je zaliczyć do grupy II przedsięwzięć (nie zaś jak uczyniła to Spółka do IV grupy), a więc wymagających zgodnie z art. 51 ust 1 i 2 upoś uzyskania decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach zgody na realizację przedsięwzięcia. Zgodnie z art. 46 ust. 1 pkt. 1 upoś, realizacja planowanego przedsięwzięcia mogącego znacząco oddziaływać na środowisko, jest dopuszczalna wyłącznie po uzyskaniu decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach zgody na realizację przedsięwzięcia.

IZ RPO WZ za wskazaniem zawartym w wyroku NSA z dnia ... r. (sygn. akt...), uznaje jednak, iż pomimo powyższego ustalenia, w analizowanej sprawie nie mamy do czynienia z nieprawidłowością w rozumieniu przepisów unijnych. W tym miejscu należy wyjaśnić, iż przez nieprawidłowość według art. 2 rozporządzenia Rady (WE) nr 1083/2006 z dnia 11 lipca 2006 r. ustanawiającego przepisy ogólne dotyczące Europejskiego Funduszu Rozwoju Regionalnego, Europejskiego Funduszu Społecznego oraz Funduszu Spójności i uchylającego Rozporządzenie (WE) nr 1260/1999 (zwanego dalej: rozporządzeniem nr 1083/2006) należy rozumieć jakiegokolwiek naruszenie przepisu prawa wynikające z działania lub zaniechania podmiotu gospodarczego, które powoduje lub mogłoby spowodować szkodę w budżecie ogólnym Unii Europejskiej (zwanęj dalej: UE) w drodze finansowania nieuzasadnionego wydatku z budżetu ogólnego. Wobec powyższego wskazać należy, iż do stwierdzenia nieprawidłowości konieczne jest wystąpienie łącznie trzech podstawowych elementów tej definicji: naruszenie prawa, wynikające z działania lub zaniechania podmiotu gospodarczego, które powoduje choćby potencjalną szkodę finansową w budżecie ogólnym UE. Szkada w budżecie UE określona została na dwa sposoby, jako szkoda rzeczywista, poprzez którą należy rozumieć środki Wspólnoty, które zostały już nieprawidłowo wypłacone Beneficjentowi oraz szkoda potencjalna, na którą składają się środki Wspólnoty, które mogłyby zostać nieprawidłowo wypłacone Beneficjentowi, gdyby nieprawidłowość nie została wykryta. W kontekście powyższej definicji, mając na uwadze wyrok NSA z dnia ...r., należy zwrócić uwagę, iż Spółka uzyskała dnia 22 lutego 2012 r. decyzję o środowiskowych uwarunkowaniach nr 24/11 wydaną przez Prezydenta Miasta Koszalina, dotyczącą co równie istotne braku konieczności wykonania oceny środowiskowej dla swego przedsięwzięcia, którą to decyzję przedstawiła IZ RPO WZ pismem z dnia 21 marca 2012 r. W związku z powyższym należy podzielić stanowisko NSA przedstawione w wyroku z dnia 26 października 2011 r. (sygn. akt II OSK 1820/11), iż „fakt rozpoczęcia inwestycji nie czyni bezprzedmiotowym postępowanie w sprawie środowiskowych uwarunkowań zgody na realizację określonego przedsięwzięcia. Literalne brzmienie art. 46 ust. 4 i art. 46 ust. 4a upoś wskazuje, że wydanie decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach następuje przed uzyskaniem decyzji o pozwoleniu na budowę obiektu budowlanego, decyzji o zatwierdzeniu projektu budowlanego oraz decyzji o pozwoleniu na wzniesienie robót budowlanych – na podstawie ustawy z dnia 07 lipca 1994 r. – Prawo budowlane (art. 46 ust. 4 pkt 2), a także przed dokonaniem zgłoszenia budowy lub wykonywania robót budowlanych oraz zgłoszenia zmiany sposobu użytkowania obiektu budowlanego lub jego części – na podstawie ustawy z dnia 07 lipca 1994 r. – Prawo budowlane (art. 46 ust. 4 pkt 2). Jednakże aby odczytywać prawidłowe znaczenie normy prawnej należy sięgnąć do wykładni systemowej i celowościowej. Decydujące znaczenie z punktu widzenia celu jakiemu służy postępowanie środowiskowe ma rozstrzygnięcie o warunkach

środowiskowych jakie muszą zostać spełnione celem umożliwienia podjęcia określonej działalności. Określenie tych warunków jest celowe nawet po rozpoczęciu realizacji inwestycji”. Podobnie w wyroku z dnia 03 lutego 2010 r. (sygn. akt II GSK 6/10) NSA stwierdził, że „wykładnia gramatyczna nie jest jedyną metodą interpretacji prawa i bywa, że trzeba sięgać do innych rodzajów wykładni, w tym wykładni systemowej i celowościowej, tak aby wydobyć rzeczywiste znaczenie normy prawnej”, dochodząc do uzasadnionej konkluzji, że „rozpoczęcie realizacji inwestycji, a nawet zrealizowanie inwestycji nie czyni bezprzedmiotowym postępowania w sprawie środowiskowych warunków zgody na określoną inwestycję”. Stanowisko takie zostało zaprezentowane też w wyroku NSA z dnia 26 listopada 2008 r. o sygn. akt II OSK 1481/07. Sąd dokonując wykładni art. 46 ust. 1 upoś, który to przepis warunkował realizację planowanych przedsięwzięć mogących znacząco oddziaływać na środowisko od uprzedniego uzyskania decyzji o środowiskowych warunkach zgody na realizację przedsięwzięcia, przyjął stanowisko, iż rozpoczęcie realizacji inwestycji, a nawet zrealizowanie inwestycji, nie czyni bezprzedmiotowym postępowania w sprawie środowiskowych warunków zgody na określoną inwestycję.

Niezależnie od powyższego, na marginesie warto wspomnieć, iż kwestia dotycząca oceny prawnej analizowanego w sprawie przypadku nie była jednolicie przedstawiana w orzecznictwie. Uprzednia ocena organu prowadząca do wniosku, iż w sprawie wystąpiła nieprawidłowość oparta była na stanowiskach przeciwnych do tych wyrażonych w wyroku NSA z dnia ... r. I tak zgodnie z poglądem Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej z dnia 03 lipca 2008 r., C-215/06, system legalizacji a posteriori może skłaniać wykonawców do uchylenia się od weryfikacji, czy planowane przedsięwzięcia spełniają kryteria określone w art. 2 ust. 1 dyrektywy 85/337 i w konsekwencji do niepodejmowania kroków niezbędnych do określenia skutków tych przedsięwzięć dla środowiska i ich wcześniejszej oceny. Zgodnie z motywem pierwszym dyrektywy 85/337 jest niezbędne, aby w procesie podejmowania decyzji właściwe władze we wszystkich procesach planowania technicznego i podejmowania decyzji uwzględniły w możliwie najwcześniejszej fazie skutki dla środowiska, ponieważ celem jest raczej zapobieganie powstawaniu zanieczyszczeń i zagrożeń u źródła niż późniejsze przeciwdziałanie ich skutkom. Poza tym też w wyroku NSA z dnia 26 października 2016 r. (sygn. akt II OSK 130/15), wskazano, że: „Decyzję o środowiskowych warunkach wydaje się zasadniczo dla przedsięwzięcia planowanego, a w wyjątkowych przypadkach służyć może ona wypełnieniu wymogów legalizacji przedsięwzięcia (zob. art. 48 i nast. Prawa budowlanego), względnie doprowadzeniu go do stanu zgodnego z prawem (zob. art. 51 ust. 7 w zw. z art. 51 ust. 1 pkt 2 Prawa budowlanego). Nie ma natomiast podstaw do wydania decyzji środowiskowej, jeżeli inwestycja formalnie jest zakończona, a żadna procedura legalizacyjna (naprawcza) się nie toczy”. Nadto NSA w wyroku z dnia 10 listopada 2015 r. (sygn. akt II OSK 542/14) wyjaśnił, iż: „W świetle dyspozycji art. 59 ust. 1 ustawy z 2008 r. o udostępnianiu informacji o środowisku i jego ochronie, udziale społeczeństwa w ochronie środowiska oraz ocenach oddziaływania na środowisko, przeprowadzenia oceny oddziaływania na środowisko wymaga realizacja tylko planowanych przedsięwzięć mogących znacząco oddziaływać na środowisko, a nie oczywiście już zrealizowanych. Także przepis art. 71 ust. 1 i 2 jednoznacznie stanowi, że uzyskanie decyzji o środowiskowych warunkach jest wyłącznie wymagane dopiero dla planowanych przedsięwzięć mogących zawsze znacząco oddziaływać na środowisko lub potencjalnie znacząco oddziaływać na środowisko. Oznacza to, że ocena środowiskowych aspektów przedsięwzięcia poprzedzać musi przystąpienie do wykonania przedsięwzięcia, stąd dyspozycja art. 72 ust. 1 i 2 ustawy w związku z art. 59 ust. 1 ustawy zawiera tego rodzaju unormowanie”. Jak już wskazywano w niniejszej sprawie sąd administracyjny powołał się na poglądy przeciwne do powyższych, co mając na uwadze związanie dokonaną przez Sąd oceną prawną, organ akceptuje.

Wracając do rozważań prawnych, organ mając na uwadze zakaz formułowania nowych ocen prawnych i fakt, iż Beneficjent na etapie realizacji przedsięwzięcia doprowadził projekt do stanu zgodnego z prawem, uznał ostatecznie, iż w niniejszej sprawie nie doszło do naruszenia prawa, które by wynikało z działania lub zaniechania podmiotu gospodarczego, a tym bardziej do powstania rzeczywistej szkody w budżecie ogólnym UE w drodze finansowania nieuzasadnionego wydatku z budżetu ogólnego. Uznając taką wykładnię treści art. 46 ust. 1 pkt 1 upoś, zgodnie z którą decyzja o środowiskowych warunkach zgody na realizację przedsięwzięcia jest wydawana również dla przedsięwzięć realizowanych czy zrealizowanych, a nie tylko dla przedsięwzięć planowanych, należy zatem uznać, iż w analizowanej sprawie nie doszło do nienależnego pobrania (nienależnie pobranymi są środki udzielone bez podstawy prawnej, tzn. w obowiązującym systemie prawnym nie ma przepisu lub dyspozycji umowy o dofinansowanie, na podstawie którego Beneficjent pobrał środki) środków na realizację projektu, gdyż spełniono warunki niezbędne do uzyskania dofinansowania. Dofinansowanie wypłacone Beneficjentowi w ramach umowy nr UDA-RPZP.01.01.02-32-130/08-00 z dnia 19 maja 2009 r. na realizację projektu pn. „Wzrost konkurencyjności Spółki MPS poprzez wprowadzenie kolejnego etapu zmian procesu produkcji kosmetyków wysokiej lepkości, w tym poszerzenia

asortymentu o kosmetykę białą” służyło takim celom jak dążenie do zmniejszania dysproporcji, wzmacniania spójności społeczno-gospodarczej, pobudzania rozwoju, tworzenia warunków wzrostu konkurencyjności regionów należących do UE.

Zgodnie z brzmieniem art. 105 § 1 kpa, w sytuacji, gdy postępowanie z jakiegokolwiek przyczyny stało się bezprzedmiotowe w całości albo w części, organ administracji publicznej wydaje decyzję o umorzeniu postępowania odpowiednio w całości albo w części. Bezprzedmiotowość postępowania administracyjnego, o której stanowi powyższy przepis, oznacza, że brak jest któregoś z elementów materialnego stosunku prawnego, a wobec tego nie można wydać decyzji załatwiającej sprawę przez rozstrzygnięcie jej, co do istoty (wyrok NSA z dnia 24 stycznia 2012 r., sygn. akt II OSK 2104/10). Umorzenie jako środek ostateczny, niweczący dotychczasowe wyniki postępowania stosować należy, gdy osiągnięcie celu postępowania administracyjnego staje się bezzasadne z uwagi na okoliczności stanowiące trwałą i nieusuwalną przeszkodę do jego kontynuowania. Zgodnie z wyrokiem WSA w Gliwicach z dnia 06 marca 2013 r. (sygn. akt II SA/GI 1392/12), sprawa administracyjna jest bezprzedmiotowa w rozumieniu art. 105 § 1 kpa wtedy, gdy nie ma materialnoprawnych podstaw do władczej (w formie decyzji administracyjnej) ingerencji organu administracyjnego. Wówczas jakiegokolwiek rozstrzygnięcie merytoryczne pozytywne, czy negatywne staje się prawnie niedopuszczalne. Wskazać należy, iż przesłanka umorzenia postępowania może istnieć jeszcze przed wszczęciem postępowania, co zostanie ujawnione dopiero w toczącym się postępowaniu, jednakże może ona powstać także na późniejszym etapie jak to miało miejsce w przedmiotowej sprawie. A mianowicie mając na uwadze stanowisko NSA wyrażone w wyroku z dnia ... r. (sygn. akt...) stwierdzono, iż działanie Beneficjenta nie wypełnia przesłanek z art. 211 ust. 1 ufp, a tylko taki stan rzeczy obliguje IZ RPO WZ do podjęcia czynności zmierzających do odzyskania dofinansowania. Zgodnie bowiem z art. 211 ust. 1 ufp z 2005 r. w przypadku, gdy środki przeznaczone na realizację programów finansowanych z udziałem środków europejskich są:

- 1) wykorzystane niezgodnie z przeznaczeniem,
- 2) wykorzystane z naruszeniem procedur, o których mowa w art. 208,
- 3) pobrane nienależnie lub w nadmiernej wysokości

– podlegają zwrotowi przez beneficjenta wraz z odsetkami w wysokości określonej jak dla zaległości podatkowych, liczonymi od dnia przekazania środków na rachunek wskazany przez organ lub jednostkę przekazujące te środki, w terminie 14 dni od dnia doręczenia decyzji, o której mowa w ust. 4. Przepisy art. 145 ust. 2-5 ufp stosuje się odpowiednio.

Zważywszy na fakt, iż skutkiem wyroku sądu administracyjnego jest zakaz formułowania nowych ocen prawnych (sprzecznych z wyrażonym wcześniej przez sąd administracyjny poglądem) i organ jest związany wykładnią dokonaną przez NSA w wyroku z dnia ... r. (sygn. akt...) oraz w rezultacie stwierdzenia przez IZ RPO WZ bezprzedmiotowości postępowania administracyjnego w przedmiocie zwrotu środków, orzeczono jak w sentencji.

Pouczenie

Od niniejszej decyzji nie służy odwołanie, jednakże strona może się zwrócić do Instytucji Zarządzającej RPO WZ z siedzibą w Szczecinie przy ul. Korsarzy 34, w terminie 14 dni od dnia doręczenia decyzji z wnioskiem o ponowne rozpatrzenie sprawy.

Marszałek Województwa Zachodniopomorskiego

Otrzymują:

- 1) Marek Iwankiewicz
Kancelaria Radców Prawnych
Iwankiewicz Boczkowska Bierski spółka partnerska
ul. Podhalańska 8c
70-452 Szczecin
- 2) a/a